

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce: **S. M.,** zastoupeného Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem se sídlem nám. Míru č. 9, Šumperk, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, zastoupenému JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem Riegrova 12, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2005, č.j. KUOK/15570/04/OSV-DS/7025/SD-317, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 5. 2011 č. j. 38 Cad 3/2005 – 92,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele advokátu Mgr. Františku Drlíkovi **se přizná vá** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 960 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2005 ve věci nepřiznání dávky sociální péče.

Ve svém rozsudku dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného je zákonné, neboť žalobce pro přiznání dávky nesplnil podmínky stanovené právním

předpisem, především nevyužil možností zvýšit si vlastním přičiněním svůj příjem. Žalobce se totiž v uvedeném období nepodrobil vyšetření svého zdravotního stavu a z tohoto důvodu mu byla zastavena výplata částečného invalidního důchodu. Rozhodnutí žalovaného považoval krajský soud i z hlediska formálních náležitostí za bezvadné, vady neshledal ani v postupu správního orgánu v průběhu správního řízení.

Kasační stížnost podal žalobce z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Konkrétně namítal, že se krajský soud neřídil pokyny a právními názory Nejvyššího správního soudu obsaženými v jeho rozhodnutí ze dne 24. 4. 2008, č. j. 4 Ads 17/2008 – 74 a pouze potvrdil nepravdivou argumentaci rozhodujících správních úředníků. Dále namítal, že rozhodnutí bylo vydáno neveřejně a ve věci bylo rozhodnuto v jeho nepřítomnosti, ačkoliv k neveřejnému jednání nikdy nepřivolil. Napadený rozsudek byl také vydán vyloučeným soudcem, který již rozhodoval neveřejnými rozsudky v prvotním soudním řízení. Takto postupoval Krajský soud v Ostravě i v dalších přibližně sto řízeních obsahově s touto věcí shodných, čímž bylo žalobci odepřeno právo jednat a předkládat důkazy. Tato řízení měla být spojena, neboť se jedná o žaloby podávané v důsledku odepření práva na zabezpečení ve stavu hmotné nouze. Dle názoru žalobce byla výše uvedeným také porušena jeho práva zaručená čl. 96 odst. 2 Ústavy a čl. 30, 36, 37 a 38 Listiny základních práv a svobod. Žalobce rovněž upozornil na skutečnost, že od roku 2003 uplatňuje své hmotně-právní nároky podle zákona. č. 198/1993 Sb. Navrhl proto, aby byl napadený rozsudek zrušen v celém jeho rozsahu. V podání ze dne 11. 11. 2011 pak žalobce ještě vyjádřil názor, že všichni soudci Nejvyššího správního soudu jsou vyloučeni ze zákona, nic bližšího k tomuto tvrzení však neuvedl.

Ze soudního spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 38 Cad 3/2005 zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti: Zákonnou soudkyní v projednávané věci byla původně JUDr. Květoslava Tušlová, poté, co jí zanikla funkce soudce v důsledku dosažení limitního věku, byla věc přidělena JUDr. Miroslavě Ježoviczové, která první úkon ve věci učinila dne 11. 3. 2009 vydáním usnesení o pokračování v řízení. Toto usnesení bylo žalobci doručeno dne 17. 3. 2009. První jednání ve věci bylo nařízeno na den 15. 11. 2010 (předvolánka byla stěžovateli doručena dne 27. 10. 2010), zúčastnil se ho zástupce žalobce Mgr. František Drlík, jednání bylo odročeno na neurčito kvůli chybějící spisové dokumentaci. Již k tomuto jednání vznesl žalobce svým podáním ze dne 5. 11. 2010 námitku podjatosti soudkyně a žádal o jeho odročení, důvody dovozované podjatosti (pokud byly uvedeny) nelze z nečitelného textu zjistit. Další jednání ve věci bylo nařízeno na den 2. 5. 2011 (předvolánka byla stěžovateli doručena dne 14. 4. 2011), opětovně se jej zúčastnil zástupce žalobce Mgr. František Drlík, který jménem žalobce znovu namítl podjatost soudkyně rozhodující ve věci s ohledem na to, že ve všech předchozích řízeních zamítla jeho žaloby z důvodů, se kterými se nemůže ztotožnit. V souvislosti s tím požádal o odročení jednání. Této žádosti nebylo vyhověno, neboť námitka podjatosti byla vznesena opožděně a nebyla nijak konkretizována.

Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Žalobce (dále jen stěžovatel) uplatnil ve své kasační stížnosti formálně všechny důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. vztahující se k meritornímu rozhodnutí, fakticky se však jedná pouze o důvody podřaditelné ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nejprve konstatoval, že se pro naprostou nekonkrétnost nemůže zabývat námitkou podjatosti vznesenou vůči všem soudcům Nejvyššího správního soudu, u nichž by mělo z blíže neurčených důvodů dojít „ k vyloučení ze zákona“. K jednotlivým stížním bodům pak Nejvyšší správní soud uvádí následující: Z uplatněných námitek lze za nejzávažnější považovat nepochybně námitku zmatečnosti řízení spočívající v tom, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Touto otázkou by se ostatně musel Nejvyšší správní soud s ohledem na ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. zabývat (v případě indicií) i tehdy, pokud by účastníkem nebyla výslovně namítána. V projednávané věci ovšem žádné skutečnosti, jež by svědčily vyloučení rozhodující soudkyně, nebyly zjištěny, ba dokonce nebyly některým z účastníků ani tvrzeny. Stěžovatel sám spatřoval důvod k vyloučení soudkyně pouze v tom, že dle jeho názoru rozhodla chybně ve všech jeho předchozích věcech, kdy podané žaloby zamítla. Tato skutečnost však důvodem k vyloučení soudce z projednávání a rozhodování podle ustanovení § 8 odst. 1, věty třetí, není. Žádné jiné skutečnosti svědčící o vztahu soudkyně k věci nebo k účastníkům či jejich zástupcům nejsou ze spisu patrné. Uvedená námitka je tedy zjevně nedůvodná.

Nejvyšší správní soud ovšem nepřisvědčil ani námitkám stěžovatele dovozujícím vady řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Není především pravdou, že by krajský soud o žalobě rozhodl bez jednání a stěžovateli byla upřena možnost se ho zúčastnit a navrhovat důkazy. Stěžovatel byl k oběma jednáním řádně předvolán a termíny jednání mu byly známy, o tom kromě doručenek uložených ve spise svědčí ostatně i to, že v obou případech žádal o jejich odročení. První jednání ve věci bylo odročeno, druhé jednání se pak konalo, a to za účasti zástupce stěžovatele, který nepochybně měl možnost vyjádřit se k věci (a také tak učinil), stejně tak mohl případně navrhnout provedení nějakých důkazů. Za správný pak Nejvyšší správní soud považuje i postup krajského soudu po vznesení námitky podjatosti soudkyně a při posuzování žádosti o odročení jednání.

Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. může účastník nebo osoba zúčastněná na řízení namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží.

Jak bylo již uvedeno výše, o tom, že ve věci bude rozhodovat soudkyně JUDr. Miroslava Ježoviczová, se stěžovatel dozvěděl dne 17. 3. 2009. Skutečnost, že jmenovaná soudkyně určitým způsobem postupovala a rozhodovala v řízeních o jeho předchozích žalobách, věděl stěžovatel již v tomto okamžiku. Námitka podjatosti uplatněná v jeho podání ze dne 5. 11. 2010 a poté znovu při jednání soudu dne 2. 5. 2011 tak byla vznesena zjevně opožděně. K takovéto námitce se nepřihlíží, krajský soud proto postupoval správně, jestliže věc již nepředkládal k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu.

Podle § 50 může soud odročit jednání z důležitých důvodů nebo též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou. V daném případě podmínky pro odročení jednání nebyly splněny. Jediným stěžovatelem uváděným důvodem pro odročení jednání byla vznesená

námitka podjatosti, která byla vyhodnocena jako opožděná, k návrhu na odročení jednání se přitom žalovaný nepřipojil.

Za důvodnou nepovažuje soud ani námitku stěžovatele, že krajský soud nerespektoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008 č. j. 4 Ads 17/2008 – 74. Tento rozsudek nebyl vynesen v projednávané věci, takže zde krajský soud nebyl vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s., uvedený rozsudek by pak nemohl být brán v úvahu ani z hlediska zjištění tam uvedených, neboť při posuzování zákonnosti správního rozhodnutí je soud vázán skutkovým a právním stavem v době jeho vydání, tedy ke dni 10. 1. 2005. Jen na okraj proto Nejvyšší správní soud poznamenává, že uvedený rozsudek se zabýval otázkou započtení doplatku částečného invalidního důchodu při posuzování příjmu stěžovatele k jeho žádosti o ustanovení advokáta a s předmětem řízení v projednávané věci tedy nemá nic společného.

V souhrnu lze uzavřít, že krajským soudem nebylo nikterak zkráceno stěžovatelovo právo na spravedlivý proces a nedošlo tudíž ani k porušení čl. 96 odst. 2 Ústavy a čl. 36 až 38 Listiny základních práv a svobod. Stejně tak nebylo porušeno stěžovatelovo právo na přiměřené hmotné zabezpečení při nezpůsobilosti k práci podle čl. 30 odst. 1 Listiny. Upozornění stěžovatele, že se od roku 2003 domáhá odškodnění podle zákona č. 198/2003 Sb., pak nemá k projednávané věci žádný vztah.

Napadený rozsudek krajského soudu je zákonný, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný ve věci úspěch měl, protože však šlo o věc sociálního zabezpečení, právo na náhradu nákladů řízení rovněž nemá (§ 60 odst. 1 a 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele advokátu Mgr. Františku Drlíkovi přiznal Nejvyšší správní soud odměnu za jeden úkon právní služby podle § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 500 Kč, k němuž náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 300 Kč. Vzhledem k tomu, že jmenovaný je plátcem DPH, navyšuje se uvedená částka o 20 %, tedy o 160 Kč. Celkově tak bylo přiznáno na úhradu nákladů zastoupení stěžovatele 960 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do dvou měsíců od právní moci rozsudku, náklady zastoupení stěžovatele nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. ledna 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda

senátu